

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέραντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπεὶ τῆς γυναικείας γυμνασιακῆς παιδείσεως. — Ρεμβασμὸς (ὑπὸ
δοσ Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Γυναικεία εὐεργετικὴ δρᾶσις ἐν Σύρῳ. —
Σ' ἓνα πουλί (ποίημα ὑπὸ δος Κατίνης Ἀλεξάνδρου). — Ἀπ' Ἀθη-
νῶν εἰς Βῶλον. Γ'. — Αἱ παιδικαὶ κραυγαὶ (ὑπὸ μητρὸς ἱατροῦ). — Τὰ
ἀρώματα (ὑπὸ Μαρίας Ζωίδου). — Ἡ παιδικὴ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ ἑορτῇ.
— Γυναικεῖος κόσμος. — Θέατρον. — Ποικίλα. — Μέτρα διὰ τ. ὑς ἀσθε-
νεῖς. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΥΠΕΡ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Τέλος πάντων ἀρχίζου νὰ ἀνατέλλου καὶ διὰ τὰς Ἑλ-
ληνίδας ἡμέραι αἰσιωτέρου μέλλοντος, ἡμέραι εὐδαιμονίας καὶ
πλήρεις ἐλπίδων. Κυβέρνησις καὶ Βουλὴ ἀρχίζου τέλος νὰ
λαμβάνου καὶ τὰς ἑλληνίδας ὑπ' ὄψιν, εἰς τὰ συζητούμενα
δὲ νομοσχέδια νὰ προστατεύωσι καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ γυ-
ναικείου φύλου.

Μόλις παρατηρήσαμεν ὅτι διὰ τοῦ περι γυμνασιακῶν ἀπο-
λυτηρίων ἐξετάσεων νομοσχεδίου, αἱ μαθήτριάς αἱ ἀρεγόμεναι
ἀνωτέρως παιδείσεως ἠδικουῦντο, παρευθὺς ὁ προοδευτικώτα-
τος ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Πετρίδης ἐσπευσε νὰ τρο-
ποποιήσῃ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ἐξαίρων τοῦ νόμου τούτου
τὰς γυναῖκας. Αὐτὸ τιμᾶ ἰδικζόντως τὸν νέον ἐπὶ τῆς Παι-
δείας ὑπουργόν, ὅστις, ὡς μετὰ βεβαιότητος γινώσκουμεν, πολλὰ
προτίθεται νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ γυναικείου φύλου, πολλὰς νὰ
ἐπενέγκῃ ριζικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις εἰς τὸν ὑπὸ
τὴν δικαιοδοσίαν του ὑπαγόμενον κλάδον.

Τὸ ὄρατον παράδειγμα τοῦ κ. ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργοῦ
ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ μιμηθῶν καὶ οἱ εἰς τοὺς λοιποὺς
κλάδους συνάδελφοί του. Διότι πολλὰ ἐπιβέβηλλοντα μεταρ-

ρυθμίσεις, πολλοὶ πρέπει νὰ ψηφισθῶσι προστατευτικοὶ νόμοι,
ἐξασφαλίζοντες τὴν ἐν πᾶσι ἀδικουμένην καὶ πιεζομένην γυ-
ναῖκα.

Τοὺς ἐν Εὐρώπῃ μεγάλους πολιτικοὺς ἄνδρας καιρὸς εἶναι
νὰ μιμηθῶν καὶ οἱ ἡμέτεροι. Τὸ Ἀγγλικόν, τὸ Γαλλικόν, τὸ
Γερμανικόν καὶ ἐν γένει πάντα τὰ κοινοβούλια τοῦ πολιτι-
σμένου κόσμου πολλὰς, πλείστας συνεδριάσεις τῶν ἀμειροῦ-
σιν εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Κατήντησεν ἐν τῶν σπουδαιο-
τέρων κοινοβουλευτικῶν ζητημάτων, διὰ τοὺς λαοὺς, οἵτινες
εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένοι, ὥστε νὰ ἐνοοῦν πόσῃν ἐξασκεῖ ἡ
γυνὴ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καθόλου ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῶν
ἐθνῶν. Ἐσχάτως μάλιστα ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γερ-
μανίᾳ ἐδημιουργήθησαν ἐν τῇ βουλῇ βουλευτικαὶ ὁμάδες, δια-
κρινόμεναι ὑπὸ τὸν τίτλον τῶν γυναικοφίλων, ἐργαζόμεναι
συστηματικῶς καὶ με ὀρισμένον πρόγραμμα ὑπὲρ τῶν γυναικῶν.

Ἀξιοῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς παρὰ τῶν ἡμετέρων περισσύτε-
ρον σέβας, περισσύτερον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ φύλου εἰς τὸ
ὅποιον ἀνήκουσιν αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι καὶ αἱ θυγατέρες των.
Ἐὰν αὐταί, ἐξαιρητικῶς εὐνοηθεῖσιν παρὰ τῆς τύχης, οὐδε-
μίαν ἔχουσαν ἀνάγκην προστατευτικῶν νόμων, ὑπάρχει ἡμῶς
πληθὺς δυστυχῶν, αἵτινες ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας ἀγω-
νίζονται δι' ἐν ταμᾶχιον ἄρτου καὶ περι ὧν οὐδεὶς ποτε ἐμερί-
μνησε. Καὶ ἀπευθυνόμεθα ἰδίᾳ σήμερον πρὸς τὸν κύριον ἐπὶ
τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργόν. Ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ κανονισθῇ
διὰ νόμου τὸ περι τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τῆς ἡμέρας ζήτημα
τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν παιδῶν. Τὰ ἐργαστάσια, τὰ ὁσημέρκα
πολλὰ κλασικὰ ζόμενα μεταχειρίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον γυναι-
κείας χεῖρας πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας των. Αἱ γυναι-
κες προτιμῶνται, βλέπετε, παντοῦ καὶ θεωροῦνται ἰσοδύναμοι
πρὸς τὸν ἄνδρα, εὐθὺς ὡς ἡ ἐργασία των ἀποβλήνῃ οἰκονομι-
κωτέρᾳ καὶ μᾶλλον προσοδοφόρῳ.

Ἄλλ' οἱ κύριοι καὶ κυρίαι βιομήχανοι αἱ μετὰ τούτους γλι-

σχεδόντος χμείδουσι τήν γυναικείαν ἐργασίαν, ἀπαιτοῦν καί ὑπερανθρώπως πολύωρον αὐτήν, ἐξκντλοῦσι οὕτω τὰς φυσικὰς δυνάμεις τῶν δυστυχῶν ἐργατίδων. Ὑπάρχουν ἐργοστασιακὰ γυναικείων φορεμάτων, τὰ ὅποια ἀπὸ ἐπὶ πολλὰς καὶ τῆς νυκτὸς ὥρας, πλὴν τῶν τῆς ἡμέρας, ἀπασχολήθουν τὰς ἐργατίδας τῶν ὑποχρεοῦν αὐτὰς καὶ τὰς Κυριακάς ἔτι νὰ μεταβάθινουν καὶ ἐργάζωνται περ' αὐταῖς.

Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ πλείσται ἐκ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων λαμβάνουσιν ὡς ὅλην ἀμοιβὴν 30 — 50 λεπτά τὴν ἡμέραν.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ψηφισθῆ νόμος, ἀπαγορεύων τὴν ἐργασίαν τῆς νυκτὸς, τὴν ἐργασίαν τῆς Κυριακῆς καὶ κλονίζων τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας ἀπὸ 8—9 τὸ πολὺ καί, διὰ ποινικῆς ρήτρας πρὸς ὄφελος τῶν ἐργαζομένων, τιμωρῶν τοὺς παραβαίνοντας τὴν διάταξιν ταύτην.

Μόνον ὅταν κωνοισθῶσιν ἐπὶ τὸ φιλανθρωπικώτερον αἰ ὄρκι τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐλπίζωμεν βελτίωσιν τῆς ὑγιεινῆς κατὰστάσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἧτις ὡς βραίνει σήμερον, θέλει ἀναντιρρήτως ἐπιφέρει πλήρη καὶ βαθμιαῖον ἐκφυλισμὸν καὶ ἐξάντλησιν τοῦ λαοῦ. Μήτηρ ἐξηντηλημένη ἐκ τῆς πολυώρου ἐργασίας καὶ τῆς ἀφορήτου ἐπὶ σειρὰν ὥρων ἀκινήτης δὲν δύναται νὰ κυφορήσῃ ἢ υἱοὺς ἀσθενοῦς καὶ ἐξηντηλημένους. Καὶ χῶρα ἀναθετοῦσα τὴν ὑπερσπασίαν τῆς εἰς χεῖρας τοιούτων ὑπάρξεων, δὲν δύναται νὰ ἔχη οὔτε πθούς ἐθνικούς, ἀλλ' οὔτε νὰ φιλοδοξῆ μέλλον ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγα καὶ ἔνδοξον περὶ τῆς.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Εἶναι φαιδρὰ πρῶτῃ Μαΐου. Ἡ ροδοδάκτυλος ἠὼς ἤρχιστε νὰ χρωματίζῃ τὸν περὶ ὀρίζοντα διὰ χρυσῶν μαργαρυγῶν.

Πᾶσα ἡ φύσις ἀναζωογονηθεῖσα ὑπὸ τῆς γλυκεῖας καὶ βαλσαμώδους πνοῆς τοῦ ζεφύρου, ἐξηγέρθη. Ἡ δρύς ποτίζει τὰ ἄνθη τῆς γῆς διὰ τῶν ἀδαμντίνων σταγόνων τῆς. Τὰ πτηνὰ πρὸ πολλοῦ ἀφωπνισθέντα ἤρχισαν τὸ πρῶτον γλυκὺ κελάδημά των, ἢ δὲ ψυχὴ λιανίζομένη ὑπὸ τῆς ἀρμονικῆς ταύτης συναυλίας ὑψοῦται εἰς ἔνθεον καὶ μεθυστικὸν ρεμβασμὸν.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου βλέπω γωνίαν τινὰ τοῦ Λυκαζητοῦ. Ἐλικοειδῆς ὁδός, διασχίζουσα τὸν πρὸ τῆς οἰκίας μας ἀγρὸν τὸν πεποικιλμένον διὰ μαργαριτῶν καὶ ἀνεμόνων, φέρεται πρὸς αὐτόν. Ἐσκεπτόμην ἢ μάλλον ἐρέμβάζον ἀτενίζουσα πρὸς τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο αἶνιγμα τῆς αὔριου, αἶνιγμα, τὸ ὁποῖον ἡ σφιγξ αὕτη ἢ κλωμένη τύχη γονιμοποιεῖ στρέφουσα καὶ ἐπαναστρέφουσα τὴν τρογγύλην λίθον ἐφ' ἧς στηρίζεται.

Ἐρέμβάζον... ὅτε διὰ μέσου τοῦ ἐλικοειδοῦς δρόμου ἐφάνη κόρη δεκαεξέτης κρατοῦσα δέσμην χόρτου νεοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἦτο λεπτόφυη, με πρόσωπον ρόδινον ὀλίγον κεκοπικκὸς καὶ κόμην καστανῆν. Ἐκάθισε ἢ μάλλον ἐρίφθη ἐπὶ λίθου κειμένου ὄχι πολλὰ βήματα μακρὰν μου. Οἱ ὀφθαλμοί τῆς πλέοντες εἰς ἀνταύγειαν φκεινὴν παρετήρουν εἰς τὸ κενόν. Τί ἄρα σκέπτεται; ἠρώτων ἐμαυτήν.

Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὴ ἐγνώριζεν;

Κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς ἡ ψυχὴ εἶναι μεθυσμένη ἔτι ὑπὸ τῶν ἀρωμάτων τῆς ἀγνοήτου. Ἡ ἐλπίς ἀνοίγει αὐτῇ ὁδόν, ἣν περιβάλλουσιν αἱ γλυκεῖαι τέρψεις τῆς παιδικῆς ἡλι-

κίας, καὶ προχωρεῖ ἐκπεπληγμένη, προχωρεῖ ἐλκυομένη ἀπὸ τὰς πολλαπλῆς καὶ θυμασσίας εἰκόνας τοῦ ἰδανικοῦ, ἃς ἡ νεανικὴ φαντασία ζωγραφίζει καὶ κλλωπίζει με τὸσον λαμπρὰς μαργαρυγὰς.

Τί παρετήρει ἐν ἐκτάσει ἡ κόρη; Ἴσως τὸ βλέμμα τῆς ἠκολούθει ἠρέμα τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα τίποτε, τὰ κυμαίνόμενα ἐντὸς τῶν νεφῶν, τὰ ἀντικατοπτρίζοντα πολλακίς εἰκόνας ζωηρὰς φαντασιώδους μέλλοντος. Ἴσως προσεπάθει διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ διαφραγῶν πέπλου, νὰ διίδη τὸ μέλλον, τὸ τὸσον σκοτεινὸν εἰς τὸν θνητόν. Διότι, τίς εἶναι ὁ δυνάμενος νὰ γνωρίζῃ τὴν αὔριον ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ὀρίσῃ τὸ μήκος τοῦ νήματος τῆς ἡλικίας, ἐφ' ἧς αἱ μοῖραι ἐπικλώθουν τὸ μέλλον;

Ἄφνης ἡ νεῆνις ἠγέρθη καὶ λαβοῦσα τὴν δέσμην μεταξὺ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν ἐπανάθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς θέσεως τῆς. Διαβάνουσα ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου μοι ἐμεδίκεν ἠρέμα, εὐτυχῆς. Εὐτυχῆς ναί, διότι δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη τὴν ζωὴν, διότι αἱ μέριμναι καὶ αἱ θλίψεις δὲν ἐξήλειψαν ἔτι διὰ τῆς ἀμειλίχτου αὐτῶν πνοῆς τὸ ἀνθρώρον αὐτῆς μεδίκεμα.

Βάζει, κόρη μειδιώσα ἐν ὄσφ δὲν βρύνουν τὴν κεφαλὴν σου αἱ περὶ τῆς αὔριου φροντίδες; θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ εὔρεθῃς καὶ σὺ ἐντὸς κύκλου ἀπροσπελάστου, καθ' ἣν θ' ἀνοίγῃς τ' ὄμμα σου ὅσον δύνασαι, ἵνα διακρίνῃς ἐν τῷ κενῷ ἐλπίδας ἀποπτάσας, ἀλλὰ πρὸ σοῦ θὰ εὔρισκεται πάντοτε τὸ ἄγνωστον τότε, τὸ μυστήριον. Μόνον ὅταν οἱ χρόνοι θ' αὐξήσωσι τὸ σῶμά σου, μόνον ὅταν ἢ τὰ πάντα καταβάλλουσα αὐτὰ ροὴ θέλει ἐξακρανίσει τὸ ἀνθρώρον αὐτὸ μειδίμαξ σου, τότε μόνον θέλεις ἐννοήσῃ ὅτι ἐκ τοῦ μάγου ἐκεῖνου πρίσματος τῶν ὀνειρών τῆς δεκαεξέτου ἡλικίας σου οὐδὲν σοὶ μένει. Καὶ τότε θέλεις κύψει καὶ σὺ τὴν κεφαλὴν, ὡς τόσοι καὶ τόσαι ἄλλαι καὶ ἄλλαι θέλουσι ρύσει ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα τὰ μεμιγμένα με τὴν χολὴν τῆς πείρας, ἧτις ἐπικαθημένη τότε ἐπὶ τῶν χρυσῶν πτερύγων τῆς ἀπερχομένης νεότητος, ἀπομακρύνει διὰ χεῖρὸς ἀμειλίχτου τὰ νεανικὰ ὄνειρά μας, καὶ εἴρων ἐπικακλαμβάνει: Ὁ χρόνος τὸ πᾶν μεταβάλλει.

Ἄνθ' X. Βασιλειάδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΣΥΡΩ.

Δὲν ὑπάρχει ὥσως καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα πόλις, ἧς αἱ κυρίκι θεωροῦνται μάλλον ἔκδοτοι εἰς τὴν πολυτέλειαν, καὶ εἰς τὸν βίον τῶν διασκεδάσεων ὅσον ἡ Σύρος. Ὑπῆρχε μάλιστα μέχρι πρὸ τινος ἡ ιδέα, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς Σύρου ἔχουν καὶ τινὰ ἀνδρικὰ ἀποκλειστικῶς θεωρούμενα ἐλαττώματα, ὡς τὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὁποῖον ἐπιστήμως διοργανοῦται παρ' ἰδίᾳ ἐκάστοτε οἰκογενεῖα καὶ ἐν ᾧ τὰ διακινούμενα ποσὰ ἀνέρχονται εἰς ἀριθμὸν σεβαστόν. Ἐν γένει ἡ γυνὴ τῆς Σύρου ἀπεικονίζεται παρὰ τῶν πολλῶν ὄχι μετὰ ὠριότερα χρώματα, θεωρουμένη ὡς ἀσχολουμένη ἀποκλειστικῶς μάλλον εἰς ὅτι δύναται νὰ τέρψῃ καὶ ἱκανοποιήσῃ αὐτὴν ὡς ἄτομον, καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς αὐξήσιν τοῦ κάλλους τῆς, παρὰ εἰς ὅτι δύναται νὰ τὴν καταστήσῃ ὠφέλιμον εἰς ἑαυτήν, εἰς τοὺς οἰκείους καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Σ' ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Πές μου, πουλάκι μου, γιατί πάντα μονάχο τρέχεις
Καὶ τὰ ὄραϊα σου πτερὰ δειλὰ δειλὰ κινεῖς;
Πές μου τὸν πόνο σου νὰ ἰδῶ μὲς τὴν καρδιὰ τί ἔχεις,
Μὴ κυνηγὸς σ' ἐπλήγωσε, ὦ! εἰπέ γιατί πονεῖς; . . .

Μὰ τὸ πουλί μ' ἀπελπισιὰ τὸ κεφαλάκι γέρονει,
Καὶ ἄφωνο τρέχει, καίπετ' ἔς ἓνα ξηρὸ κλαδί
Μὲς τὸ ρυάκι ποῦ σιγᾶ τὰ κρῦα νερά του σέρνει,
Νὰ πνίξῃ θέλει στεναγμὸ καὶ πλὴ νὰ μὴν πονῇ. . .

Ἄχ! ἔς ἂν τὸ εἶδα τὸ πτωχὸ ἐργάσι' ἢ καρδιὰ μου,
Πόσα χωρὶς παράπονο στενάζουν ἔς ἂν κι' αὐτό;
Καὶ ἄφησα νὰ ρεύσουνε θερμὰ τὰ δάκρυά μου,
Γιατί κι' ἐγὼ ἔς ἂν τὰ πουλί, πονῶ, πλὴν σιωπῶ!!

Κατίν' X. Ἀλεξάνδρου

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ

Γ'.

Καύσων ἀφόρητος, ἀτμόσφαιρα ἀσφυκτική! Τὸ Πήλιον φαίνεται ἀχνίζον, ἀποπνέον λευκοὺς ἀτμούς ἀπὸ τὰ λευκὰ σπιτάκια του, τὰ ὅποια ὡς τεράστια λευκάνθημα φαίνονται σκορπισμένα ἐν τῷ μέσφ τῆς σκοτεινοπρασίνης γλῶσς, ἧτις τὰ περιβάλλει. Ἡ θάλασσα λεία, ἤρεμος, ἀκίνητος, ὡς παμμεγέθης λεκάνη ἐλαίου. Τὰ ἐν τῷ λιμένι ἠγυροβολημένα τέσσαρα ἢ πέντε ἀτμόπλοια ἀποδίδουν καὶ αὐτὰ ἀτμὸν φαύλουσκον, ὡσεὶ κατὰ συνθήκην ξηρὰ καὶ θάλασσα μόνον θερμὰ καὶ φλογερὰ πνοὰς ἔχουν νὰ ἀποδίδουν. Τόσην κισθάνομαι καὶ ἐγὼ ζήτην, τόσον τὸ σῶμά μου κίσει, ὥστε νομίζω ὅτι ἐλκφρὸς ἀτμὸς θὰ ἀνέρχεται ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μου εἰς τὸ κενόν.

Τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ τινων στιγμῶν ἐγκατεστάθημεν εἶναι ἐν τούτοις ὑψηλόν, εὐαῖρον μετὰ παράθυρον καὶ ἐξώστην πρὸς τὴν θάλασσαν, με θυμαστικὴν ὀλοπρασίνην ἀναδεδράδα, ἀνακρινόμενην δαψιλῶς ἐπὶ καμπυλωτοῦ ἐξ ἀραιῶν δοκῶν ἐπιστεγάσματος τῆς αὐλῆς κάτωθεν αὐτοῦ. Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, ὅστις ὑπηρετεῖ τὸ διαμέρισμά μας, μᾶς ἐρωδίασε προθύμως μετὰ φθονον ψυχρότατον ὕδωρ, ὥστε νὰ δυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ ἐπιφέρωμεν κάποιαν ἀντίδρασιν εἰς τὴν πανταχοῦ κατακλύζουσαν μας θερμότητα.

Ἡ παρὰ τὸ Πήλιον λοιπὸν δροσιὰ, ἣν εἴχομεν ὀνειροπολήσει καθ' ὅλην τὸ ταξείδιον, καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἡδονικὰς φρικασίας εἶχε τὸ σῶμά μας προκαταβολικῶς προεξοφλήσει, ἦτο μόνον ὄνειρον διαλυθὲν καὶ αὐτὸ εἰς θερμὸν ἀτμὸν, ἦτο μεδίμαξ τῆς φαντασίας ἀπατηλόν, μεταβληθὲν εἰς ἀληθὴ καὶ ἀπελπιστικὸν μορφασμὸν ἀνθρώπου πυρκατωμένου. Τὸ μόνον ἀναψυκτικὸν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς μονώσεως, ἦτο οἱ Contemporains τοῦ Jules Lemaire, οὓς εἶχον πάρει μαζῆ μου. Αἱ δροσεραὶ καὶ πλήρεις μέθους εὐφρολόγοι κρίσεις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ τούτου ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, ἀδιάφορον, αἱ πρωτότυποι καὶ θυμαστικῶς ἐκφερόμεναι ἰδέαι του ἦτο τὸ μόνον ἀντίδοτον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ με κάμῃ νὰ λησμονῶ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ἐκνευριστικὴν ἀκόμη τῆς ἀτμοσφαιρῆς θερμότητα.

Τὰς τοιαύτας ἀδίκους διακρίσεις ἔρχεται νὰ διαψεύσῃ ἐπισημῶς αὐτὴ ἡ εὐεργετικὴ δρᾶσις τῶν κυριῶν τῆς Σύρου, αὐτὸ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον καὶ αἱ ἀκατάβλητοι καὶ ἐπίμονοι ἐνεργεαὶ τῶν ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κορασίων τῶν ἐκεῖ ἐργατικῶν τάξεων.

Τὸ ἐργαστήριον τῶν Κυριῶν, δημιουργημα ἀποκλειστικῶς γυναικεῖον, λειτουργοῦν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη καὶ βραῖνον ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐργαστηρίου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρέχει ἐργασίαν καὶ ἄρτον εἰς τόσους ἀπύρους γυναῖκας καὶ νεάνιδας, ἔδωκε καὶ εὐεργετικωτάτην ὄθησιν εἰς τὴν ἐγγύριον βιομηχανίαν. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ μετὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ στοργῆς ἐργαζομένων Κυριῶν, ζηλώσεται ἄλλαι προσέβησαν εἰς σύστασιν Κυριακοῦ Σχολείου διὰ τὰς ἐργατίδας, ἐντελῶς ὁμοίου καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ πρόγραμμα καὶ τὸν κανονισμόν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ ἐξεταίας λειτουργοῦντος τοιούτου.

Αἱ πτωχαὶ ἐργατίδες, αἱ εἰς τὰ διάφορα τῆς Σύρου ἐργοστασιακὰ ἐργαζόμεναι καὶ ὅλην τὴν ἐβδομάδα, προσήλθον ἀθρόαι εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, ἐν ᾧ μετὰ στοργῆς ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ τῶν Κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες διέθεσαν τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεώς των, τῆς Κυριακῆς, διδάσκουσαι, ἠθικοποιούσαι καὶ διαπλάττουσαι τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοικιν αὐτῶν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἰδιαίτατα κινεῖ ἐνθουσιώδη θυμασμὸν ὑπὲρ τῶν διδασκουσῶν εἶναι ὅτι αἱ πλείσται ἐξ αὐτῶν εἶναι διδάσκαλοι, ἐργαζόμεναι καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα καὶ ἔχουσαι τὸ θάρρος νὰ θυσιάζωσι τὴν μόνην ἡμέραν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀναψυχῆς των χάριν τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν των. Ἀλλὰ καὶ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου τὸ ἐξ ἐπιφανῶν κυριῶν τῆς Σύρου ἀποτελούμενον μεγάλως καταβάλλει προσπάθειας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν διδασκομένων καὶ διδασκουσῶν, ὧν πρωταγωνιστεῖ ἡ διευθύντρια διὰ Μαρία Ζερβουδάκη, ἧτις καὶ ἐνταῦθα ἦλθεν ἐπίτηδες, ἵνα παρευρεθῇ εἰς μαθήματα τοῦ ἐδῶ Κυριακοῦ Σχολείου καὶ ἐφάμιλλον τούτου καταστήσῃ τὸ ἐν Σύρω.

Οἱ κόποι τῶν εὐγενῶν αὐτῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡμεῖς φησάν δαψιλῆστατα. Μόλις ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ παρήλθε καὶ αἱ κατ' αὐτὰς τελεσθεῖσαι ἐξετάσεις ἐκίνησαν τὸν ἐνθουσιώδη θυμασμὸν ὀλοκλήρου τῆς ἐλλεικτῆς τῆς Σύρου κοινωνίας, προεξάρχοντος τοῦ κ. νομάρχου, ὅστις μετὰ ἀμείωτον ἐνδιαφέρον παρακολούθησε τὰς ἐξετάσεις ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ὥρας ἐκφράζων τὸν θυμασμὸν καὶ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν καταπληκτικὴν εὐφυίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν μικρῶν ἐργατίδων.

Πᾶσι αἱ παρουσιασθεῖσαι εἰς τὰς ἐξετάσεις ταύτας ἀνακινώσκουν, γράφουν καὶ ἀριθμοῦν ἐλευθέρως, κατορθώσασαι τοῦτο ἐντὸς ἐνὸς μόνου ἔτους, ἧτοι εἰς πεντήκοντα μόλις μαθήματα.

Ἀλλὰ δὲν ἔμαθον μόνον ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν αἱ πτωχαὶ ἐργατίδες. Ἐκ τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἀποκομίζουσι αὐταὶ ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἠθικὰ ἐφόδια πολὺ πολυτιμότερα, δι' ὧν ἀκινδύνως θὰ ἀντιμετωπίσωσι τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὃν ἀπὸ τῆς τρυφερῆς τῶν ἡλικίας κλοῦνται νὰ ἀγωνισθοῦν.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου Σύρου ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τῆς ἀπονομῆς φορεμάτων εἰς πᾶσας τὰς ἐργατίδας ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον δωρεὰν χορηγεῖ καὶ βιβλία, ἀβάνικα καὶ πάντα τὰ χρειώδη, ἐνίσχυσον οὕτω τὰς πᾶσας ἐνίσχύσεως καὶ ὑποστηρίξεως ἀξίας πτωχῆς ἐργατίδας.

Αϊφνης ή θύρα ανοίγεται και θορυβωδώς εισέρχεται ο σύντροφός μου, οστις εΐχεν εξέλθει εϋθὺς ὡς ἀφίχθημεν δι' ἐπέγουσαν ἐργασίαν. Εἰζεύρεις, ἐνδύσου γρήγορα, θά γευματίσωμεν μετὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας...

Φρίκη! πρόσκλησις εἰς γεῦμα! Δηλαδὴ τουαλέττα αἰθούσης με περιλαίμιον σφιγτὸν καὶ κλειστὸν μέχρι τῶν ὠτων, — διότι ὁ γελοῖος συρμός τῆς ἐποχῆς τουαλέττα ἐννοεῖ τὰ περιλαίμια μὰς— με ἀνταλλαγὰς τυπικῶν φιλοφρονήσεων, με βιασμένα μειδιήματα ὑπὸ βλέμματι ἐξεταστικά, ἀνκριτικά, ἔτινα φιλωνται ζήτοῦντα νὰ ἐξουχίσουν τὰ αἰσθήματα, τὰς σκέψεις, τὰς ἐξεις, τὴν φύσιν σας, νὰ ζυγίσουν τὴν μύρωσιν, τὰς γνώσεις, τὰς ἰδέας, τὴν ἀξίαν σας καὶ ὅλα αὐτὰ με θερμωρασίαν ἀνωτέρων τῶν τριάντα βλημῶν, καὶ με πρόσωπα τὰ ὅποια ἐξ ὄψεως μόνον γνωρίζετε, με ἀνθρώπους ξένους, ξένους καὶ ὅλην τὴν κυριολεξίαν.

Ἐν ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲν θά μοι ἔκμνε βεβαίως δυσχεροτέρων αἰσθητῶν ἀπὸ αὐτῆν. Νὰ φωνάξεσθε δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐθεωρήθησαν ἔτις ὑποχρεωμένοι νὰ σῶσιν προσκαλέσων, εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν με σῶσιν θέσιν, δυσανασχετοὺν ἐπίσης, διότι ἡ αἰφνιδία εἰς Βῶλον προυνόσιν σας θά δικαίωσιν καὶ διὰ μίαν μόνον, ἔστω, ἐσπέρων τὸ εὐχάριστον l'été à l'été των, τὴν οἰκογενειακὴν ἡσυχίαν. Ἡ ἐμπόδιση τὰ παιδικὰ νὰ θορυβῶν καὶ φλυκρῶν τρώγοντα, θά τὰ ἐκτοπίσῃ ἐκ τῆς παρὰ τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα προσφιλοῦς θέσεως, θά ἐπιφέρῃ πάντως ἀταξίαν εἰς κτηθείσας ἐξεις καὶ ἀδυναμίας.

Ἄλλ' ἡ ὀρισθεῖσα ὄρα τοῦ γεύματος δὲν ἐπέτρεπεν οὔτε σκέψεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, οὔτε τὴν ἐλαχίστην συζήτησιν περὶ ἀρνήσεως.

Ἀμέσως, γρήγορα, ἐσπυρισμένως ἐπὶ τὸν κλλωπισμὸν μὰς. Καὶ ὅσκι κυρίως ταξιδεύουν, εἰζεύρουσιν τί θά εἴπῃ νὰ ἐνδύθῃς, νὰ κλλωπισθῇς εἰς ἐν δωμάτιον ξενοδοχείου ἐπαρχίας, ὅπου ἀντὶ κλλωντηρίου ὑπάρχει ἐν κομῷ με ἓνα μικρὸν καθρέπτην, καὶ ἀντὶ ἱματιοθήκης μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων τῆς εἰς ταξιδιωτικὸς σάκκος.

Ἄλλ' ἀδιάφορον. A la guerre, comme à la guerre. Μετὰ τέταρτον ὄρας στερεῶν μικρὸν κλειστὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν γεννικιότητα νὰ χειροκτιοφορεθῶ. Τοιοῦτος ἀγὼν ἦτο ὑπέρτερος τῶν δυνάμεών μου. Αἱ χεῖρες ἰδρῶνουςαι ἀδικύπως ὥστε νὰ τὰς ὑπεβάλλετε εἰς συνεχῆ θερμολουσίαν, καὶ τὸ δῆμα τῶν χειροκτιῶν βρεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος νὰ ζαρόνη, νὰ στενκίνη, ὥστε νὰ προτιμῶ τις μῆλλον σιδηρὰς πέδας ἢ λευκὰ χειροκτια. Καὶ οὔτε κἂν προφθάνομεν νὰ κἀμωμεν μίαν τυπικὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τοὺς ἀμφιτρούνας μὰς, οἱ ὅποιοι ἄλλως, ξένοι καὶ αὐτοὶ ἐδῶ, καὶ μὴ τκκτοποιήσαντες εἰσέει τὸ νοικοκυριὸ των, θά παρθεύουν τὸ γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μὰς, τὸ ὅποιον θεωρεῖται, οὔτως εἰπεῖν, ἡ Grande Bretagne τοῦ Βόλου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσπυρισμένα καὶ ἐπείγοντα καὶ τυπικὰ προστιθέμενα εἰς τὴν χλιτρὰν θερμότητα με κατέστησαν ἀπελπιστικῶς νευρικὴν. Κατῆλθον εἰς τὴν ὑπὸ τὴν πλουσίαν ἀναδενδράδα στεγαζομένην αὐλήν, με ἰδέας μύρας, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὅστις ἐγευματίζεν ἐκεῖ μοι ἐφαίνετο ἀπίσιος, ἀντιπηκτικὸς. Ἐν τούτοις ὅ,τι ἡ πόλις ἔχει ἐκλεκτὸν εἰς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους καὶ εἰς ξένους συγκεντρῶνται μεσημβρίαν καὶ ἐσπέ-

ρην εἰς τὸ ὑπαιθριον αὐτὸ τοῦ ξενοδοχείου ἐστικτόριον.

Ἐξήλθον εἰς τὴν προκουμαίαν, τὴν ἐγκατεσπαρμένην ἀπὸ τραπεζακία καὶ διασχιζομένην ὑπὸ περιπληκτικῶν καὶ ἐλαχίστων περιπληκτικῶν. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία οὔτινες μὰς εἶχον προσκαλέσει ἐπεφάνησαν ἀμέσως, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ μέρος μὰς.

Μετὰ τὰς πρώτας τυπικὰς φιλοφρονήσεις, αἵτινες ἐκ μέρους μου ἐσπεροῦντο, μετ' ὅλας τὰς προσπαθείας μου, καὶ τοῦ ἐλαχίστου χρωματισμοῦ οἰονδήποτε ἄλλου αἰσθήματος ἢ ὑπερβολικοῦ ἐκνευρισμοῦ, διηυθύνθημεν πρὸς τὸ ἐστικτόριον, εἰς τὴν δι' ἡμᾶς ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένην τράπεζαν. Ἐτοποθετήθημεν φυσικώτατα κατ' ὅλους τοὺς ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας ἐπιβαλλομένους κανόνας καὶ τότε μόνον ἀντελήθημεν, ὅτι τὸ γεῦμα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας συνωδεύετο καὶ ὑπὸ μουσικῆς συναυλίας, ἣν θά ἠδύναντο νὰ φρονήσουν βεβαίωτα αἱ Ἀθηναίαι.

Ἐπὶ εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ὀργήστραν ἐν βιολί καὶ ἐν φλάουτῳ ἀνεκτίμητον. Βιολί πρώτης δυνάμεως, τὸ ὅποιον χειρίζεται νεκρὰ ἀτυχῆς γυνή, με περιπάθειαν, με αἰσθημα, με γλυκύτητα μαρτυροῦσαν μεγάλην καρδίαν συνδυασμένην με μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν. Ἀμφοτέρων τῶν πλεονεκτημάτων τούτων τῆς καλλιτέχνιδος ἔσχε περιφανῆ δείγματα ἢ κοινωνίαν τοῦ Βόλου, ἣτις οὔτω ἀμέριστον τῇ ἀπονέμει τὴν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν τῆς.

Οὔτω ὑπὸ τοὺς ἀρμονικωτάτους ἤχους τῆς μικρῆς ταύτης ὀργήστρας καὶ ὑπὸ τὰς φιλόφρονας τῶν φιλοξενούντων μὰς περιποιήσεις, ἡ τέως καταλαβούσα με ἀνία διεσκηδίσθη, τὰ νεύρα μου κατεπραῦνθησαν καὶ τὸ γεῦμα αὐτὸ τὸ ὅποιον με εἶχε προδικάσει τόσον δυσχεροῦς μοι παρῆσθε στιγμὰς ἀληθοῦς ἀπολαύσεως.

Ἄλλ' ὅπως πᾶν πρᾶγμα εὐχάριστον ἔχει καὶ τὴν ἀντίστροφον αὐτοῦ ὄψιν, πᾶσα ἀφορμὴ εὐτυχίας τῶν μὲν γίνεται πρόξενος δυστυχίας τῶν δέ, οὔτω καὶ τὸ γεῦμα μὰς ἔσχε τὰ θύματα του. Τὰ δύο μικρὰ χριτωμένα ἀγοράκια τῶν φιλοξενούντων μὰς ὑπεχρεώθησαν νὰ μείνουν ἀκίνητα καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόμα κατ' ἕλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ἐντροπικὰ, συνεσταλμένα ἀπέναντι τῶν δύο αὐτῶν ξένων, οἵτινες τοῖς ὑπέκλειψαν μὴ ἐσπέρως εὐτυχίαν καὶ παιγνίων καὶ θωπειῶν καὶ ζωηρότητας.

ΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΡΑΥΓΑΙ

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἡχος ἀνεκθροῦ, ἀόριστος, εἶδος φωνητικῆς ἐκρήξεως τοῦ λάρυγγος, ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ὁμιλίαν τοῦ βρέφους. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐνέχει σημασίαν. Χρησιμεῖ εἰς τὸ μικρὸν διὰ νὰ ἐκφράξῃ τοὺς πόνους του, ἢ νὰ διατυπῶν τὰς ἀνάγκας του.

Ὅταν δὲν ὑποφέρει, ὅταν ἔχη κκλῶς τὴν ὑγείαν τὸ νεογνὸν δὲν φωνάζει, καὶ τότε ὅταν μουρμουρίζῃ, οὔτως εἰπεῖν, διὰ παρκατόνου καλεῖ τὴν μητέρα του ἢ διὰ νὰ τὸ θηλάξῃ ἢ διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ ἀντικειμένον τι ἐνοχλοῦν αὐτό.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐθεώρει ὠφελιμωτάτας τὰς φωνὰς ταύτας. Ἐβλεπεν εἰς αὐτὰς εἶδος ἀσκήσεως ἐνομένης με τὰς ἄλλας κινήσεις. Εἶχεν ἄδικον. Αἱ κινήσεις παιδίου φωνάζοντος εἰναι φανερά, καὶ γίνονται παρ' αὐτῷ κατ' ἐαείνην τὴν ὄραν πολυάριθμοι συστολαὶ τῶν μυῶνων, αἵτινες αὐξάνουν τὴν δύναμιν τῶν μυκῶν ἰνῶν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ὠφελεῖ μὲν, ἀλλὰ ὅταν

ὑπερβῆναι τὸ μέτρον βλάπτει. Αἱ μεγάλαι κραυγαὶ τῶν μικρῶν ἔχουν ὡς συνέθεσις ἀποτέλεσμα τὴν ἐντεροκλήην, (σπᾶσιμον) νόσον πολλὰκις ἐπικίνδυνον, πάντοτε δὲ ἀνικαράν. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφίωμεν τὰ παιδικὰ νὰ φωνάζουν, ἐὰν θέλωμεν νὰ τὰ προφυλάξωμεν ἀπὸ τὴν νόσον ταύτην, πολὺ συχνὰ εὐρισκόμενην ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δυστυχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ Ἄρνὸς διςχυρίζεται ὅτι τὸ ἐν ὄγδον τῶν ἀνθρώπων εἶναι προσβεβλημένον ἐξ ἐντεροκλήης. Ἐν τούτοις καὶ ἡ γνώμη τοῦ de Bordenave δύναται νὰ εἶναι ἀληθής· οὔτος λέγει ὅτι τὸ ἐκκτοστὸν καὶ πλέον τοῦ πληθυσμοῦ δύνατὸν νὰ προσβληθῇ ἐκ τῆς νόσου ταύτης.

Ἡ ἀλήθεια εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀκόλουθον σημείωσιν τοῦ Malgaigne: ἡ ἀναλογία κατὰ τὰ δύο πρώτα ἔτη τῆς ζωῆς εἶναι ἐν Γαλλίᾳ 1 ἐπὶ 38 διὰ τὰ μικρὰ ἄρρενα καὶ 1 ἐπὶ 62 διὰ τὰς μικρὰς κόρας.

Ἄς φροντίζωμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἀφίωμεν τὰ παιδικὰ νὰ φωνάζουν καὶ νὰ μὴ νομίζωμεν ὅτι διὰ νὰ τὰ ἡσυχάζωμεν, τὸ μόνον ἔσπερ πρέπει νὰ κἀμωμεν εἶναι νὰ τοῖς δίδωμεν γάλα.

Τὸ νήπιον κραυγάζει, ὅταν πεινᾷ. Ἀλλὰ φωνάζει ἐπίσης ὅταν εἶναι κκκῶς κατακεκλιμένον, ὅταν τὰ σπάργανά του εἶναι πολὺ ἐσφιγμένα, ὅταν τὸ κεντᾷ τι καὶ ἰδίως ὅταν τὰ μέλη του εἶναι ἀκάρτα ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν. Οἱ ἀνεκθροὶ ἦχοι οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερόμενοι, ὕγιος ὄντος, δὲν ἔχουν ἄλλην σημασίαν. Αἱ μητέρες τὴν γνωρίζουν καὶ εἰζεύρουσιν τί πρέπει νὰ κἀμουν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ παιδίου. Ἐνένα φορὰς ἐπὶ δέκα, οἱ γογγυσμοὶ του εἶναι σημεῖον ὅτι θέλει ἐλευθερίαν τῶν μελῶν καὶ καθαριότητα.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ παρκατεταμμένα κραυγαὶ προκαλοῦν τὴν ἐντεροκλήην καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν γενικὰ τινὰ πράγματα διὰ τὸ παιδικὸν τοῦτο νόσημα.

Ἡ ἐντεροκλήην δύναται ν' ἀναφανῇ εἰς ὅλον τὸ κῆτω μέρος τῆς κοιλίας, συνήθως δὲ κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Τὰ διάφορα αἵτια τὰ προκαλοῦντα αὐτὴν ἐκτὸς τῶν κραυγῶν, εἶναι οἱ κλονισμοί, αἱ πτώσεις, οἱ ἔμετοι, ὁ βήξ, ὁ πτακτισμὸς κτλ. ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως ἀναφανίεται ἄνευ εὐλόγου ἀφορμῆς.

Ἀλλὰ οὔτως ἢ ἄλλως ἡ κήλη εἶναι πάντοτε ἐξόγκωμα ἄτακτον, ἔχον χρώμα ὅπως διαφρορετικὸν τοῦ πλησίον δῆματος. Δι' ἐλαφροῦς πίεσεως δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν θέσιν, καὶ τότε αἰσθάνεται ὁ πάσχιον ἰδιαίτερον γκρῶλισμα παρκαγόμενον ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἀερίων ἐν τῷ ἐντέρω.

Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται εὐκόλως, πρέπει νὰ προσκληθῇ ὁ ἰατρός, διότι δύναται νὰ ἔχη σοβαρὰς συνεπείας ἢ φρακτικῆς αὕτη. Τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτύχωμεν ἄνευ τοῦ ἰατροῦ μεταχειριζόμενοι οἰονδήποτε δῆμα, ἢ χρῆσις τοῦ ὁποίου ἐὰν εἶναι συνεχῆς, δύναται νὰ θεραπεύσῃ ὀλοτελῶς τὰ ἐκ ταύτης πάσχοντα παιδικὰ. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀπαρκίτητον εἶναι τὸ δῆμα νὰ προσκαρμύζηται ἐπακρῶς ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου. Τοῦ ἔρου τοῦτου ἐκπληρουμένου, ἡ φυσικὴ λειτουργία τοῦ ἐντέρου ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐπέρχεται ταχέως τὸ ποθοῦμενον.

Ὅλα τὰ δῆματα εἶναι κκκᾶ, ἐὰν ἀκριβῶς ἐφαρμόζονται, ἄλλα ἐξ ἀπλῆς ταινίας ἐγούσης εἰς τὸ μέσον στρογγύλην σφικτῶν ἐκ κκουτσῶν καὶ ἄλλα διαφροροτρόπως. Ἀλλὰ τὰ κκκᾶ λίτερα ἐξ ὅλων ὅσα δύναται νὰ μεταχειρισθῶμεν εἶναι ἐκεῖνα ὅσα πλύνονται εὐκόλωτερον καὶ συνεχῆστερον.

Μα ἐκ Δουμὸν ἰατρός

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ποῖα ἐξ ἡμῶν δὲν μεταχειρίζεται ἄρωμα εἰς τὰ ἐνδύματά της, εἰς τὰ ἀσπρόρουχα καὶ τὰ μανδηλία της; Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα ὅλα ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρεσεων ἀρεσκόμεθα νὰ ρίπτωμεν σταγόνας τινὰς, προτιμῶσιν ἐκάστη ἴδιον ἄρωμα.

Ὅλιγα ἄρωμα λαμβάνομεν τὴν περιέργειαν νὰ ζητῶμεν τὴν καταγωγὴν ἢ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν.

Τὰ ἀρώματα ὑπάρχοντα εἰς τρεῖς τάξεις παρκαγόμενα ἐκ φυτῶν, καὶ εἰς τετάρτην, ἣτις εἶναι ζωικῆς καταγωγῆς. Ἡ πρώτη τάξις περιέχει τὴν εὐώδη ρητινὴν καὶ γόμωμ, τὴν φυσικῶς ἐκ τῶν δένδρων ρεύουσαν, καὶ ἣν ἐξέχουν διὰ τεχνητῶν χηρκαγμάτων ὡς ἡ καμφορά, ἡ σμίρον, ἡ λιβανωτίς. Εἶναι τὰ ἀπλούστερα καὶ ἀρχαιότερα τῶν ἀρωμάτων. Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἀνάγονται τὰ διὰ τῆς διυλίσεως κατασκευαζόμενα. Ἡ τέχνη αὕτη ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις καὶ Ἑλλησιν, οἵτινες τῇ βοηθείᾳ ἐνὸς ἀμβυκος (λαμβύκου) ἐξήγαγον τὸ μύρον ἐκ πολυκρίθμων εὐωδῶν φυτῶν φουμένων εἰς Πελοπόννησον καὶ Ἰταλίαν. Ἡ τέχνη αὕτη τῆς διυλίσεως εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρ' ἡμῶν καὶ τὸ ἀρωματικὸν ἔλαιον, οὔτω κατασκευαζόμενον, εἶναι ἀδιάλυτον ἐν τῷ ὕδατι ἐνῶ εἰς τὸ οἶνονπνευμα διαλύεται.

Τὸ λεπτότερον καὶ πολυτιμότερον τοῦ ἐλαίου τοῦτου εἶναι τὸ ροδέλαιον, τὸ ἐν Ἰνδίας κατασκευαζόμενον. Ἐπερβαίνει ὅλα τὰ ἄλλα τὸ ἄρωμα τοῦτο καὶ εἶναι ἐκτάκτως διαρκές. Ὅλιγα σταγόνες ροδέλαιου ἀρκοῦν, ἓνα ἀρωματίσουν δύο ἢ τρεῖς λίτρας οἶνονπνεύματος.

Τὰ εἰς τὴν τρίτην τάξιν καταλεγόμενα ἀρώματα εἶναι τὰ μῆλλον διαδεδομένα καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ἀρωματισμὸν τῶν μανδηλίων. Ταῦτα κατασκευαζονται διὰ μωσχέυματος εἰς κήπους καὶ κοιλάδας καὶ ἰδίᾳ τὴν τῆς Βῆρ, ἔνθα ὑπάρχουν ἄσμοι, ἔκ, ρόδα, πορτοκαλέαι· αἱ γυναικες καὶ τὰ παιδικὰ συνάξουν τὰ ἄνθη, ἔτινα θέτουν εἰς εὐρέα χημικὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰ ὅποια κατὰ τὴν χειμῶνα ἔχουν προετοιμάσει καὶ ἐκκαθίρεισει μεγάλην ποσότητα λίπους, τὸ ὅποιον τοποθετοῦν εἰς μεγάλα ὑέλινα στεφανοειδῆ δοχεῖα. Ἀποθέτουν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἄνθη καὶ ἐπαναλαμβάνουν τοῦτο μέχρις οὔ τοῦ λίπος ἀρωματισθῇ διὰ τοῦ γλυκέος ἀρώματος. Τὸ ἀρωματισθὲν τοῦτο λίπος χύνεται κατόπιν εἰς δύνατον οἶνονπνευμα, τὸ ὅποιον ἀπορροφᾷ ὅλον τὸ ἐκ τοῦ λίπους ἄρωμα καὶ ἀφίνει τοῦτο ἐντελῶς ἄνευ ἀρώματος. Διὰ τῆς ἀναμίξεως ἀνθῶν κατασκευαζονται διάφορα ἀρώματα.

Τὰ ζῶα τὰ παρκαγόντα ἀρώματα, εἶναι ὁ μύσχος, καὶ ὁ μωσχοπόντικος. Ὁ μύσχος ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ζῴου τῆς Ἰνδίας. Τὸ ἄρωμα τοῦτο εἶναι πολυτιμὸν καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ. Τὸ ἀναμιγνύουν σχεδὸν με ὅλα τὰ ἐκ φυτῶν ἀρώματα.

Τὸ μωσχοπόδιον ἐξκαγόμενον ἐκ τοῦ λευκοῦ τῆς φελκίνης, εἶναι ἐπίσης ἄρωμα ζωικόν. Τὰ ἀρώματα ταῦτα εἶναι πολὺ δύνατά, ὥστε νὰ μὴ τὰ μεταχειρίζομεθα μόνα. Τὰ ἀναμιγνύουν συνήθως με ἄνθη καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν πρὸς ἀρωματισμὸν ταῦ σάπωνος

Ἐλένη Ζωίδου

Ἡ ἘΝ Τῷ ΖΑΠΠΕΙῳ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἐπιτυχῆστατα διεξήχθη τὴν Παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ζαππεῖῳ μεγάρῳ ἡ προαγγελθεῖσα παιδικὴ εορτή. Αἱ μικρὰ μαθηταὶ ὑπεδύθησαν ἀριστα καὶ φυσικώτατα τὰ μέρη των,

ή μουσική δὲ ἐκτέλεσις τῆς μονωδίας τοῦ «David chantant devant Saül» παρὰ τῆς μικρῆς ἀνθυψιφώνου Μαρίκας Χαριτάτου προϋξένησε γενικὴν κατὰ πλῆξιν. Φωνὴ γλυκεῖα, ἰσχυρά, πλουσία εἰς κυματισμούς, ὠραία τῆς γλώσσης προφορὰ, τονισμός τῶν λέξεων ὀρθότατος, καὶ ἐπὶ πλεόν θάρρος, ἀφέλεια καὶ χάρις περὶ τὰς κινήσεις προσέδιδον εἰς τὸ παιδίον αὐτὸ γούτηρον ἀκαταμάχητον.

Ὅσα παιδιᾶκια καὶ ὅσοι μεγάλοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν διήλθον στιγμὰς ἀληθοῦς ἀπολαύσεως. Δυστυχῶς οὔτε τὰ παιδιᾶκια οὔτε οἱ μεγάλοι ἦσαν πολλοὶ καὶ οὐτὸ τὸ «Ἄσυλον τῶν ἐργατῶν», ὑπὲρ οὗ διοργανώθη ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐλκχίστας, ἐντελῶς ἀσημάχτους, εἶχεν εἰσπράξεις.

Αἱ κυρίαι ἐν τούτοις τοῦ Ἄσυλου ἀπονέμουν εὐχριστίας καὶ εἰς τὴν διευθύντριαν κ. Μαρίαν Βελλῆ καὶ εἰς τὰς μικρὰς πρωταγωνιστρίδας, αἵτινες προσηνήθησαν νὰ συνδράμωσι διὰ τῆς παραστάσεως τῶν ταύτης τὸ ἐν λόγῳ Ἄσυλον. Χαιροῦν δὲ αἱ κυρίαι τοῦ Συμβουλίου, διότι διὰ τῆς παρ' αὐτῶν διοργανώσεως παιδικῆς ἐορτῆς παρέσχον τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸ παρευρεθῆν ἐν αὐτῇ κοινῶν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἐν τῷ Παρθενοναγωγείῳ Βελλῆ τελομένην εὐσυνείδητον ἐργασίαν, ἧτις ἄλλως ἐξεδηλώθη καὶ διὰ τῶν ἐξετάσεων, ἐν αἷς τόση παρετηρήθη ἐπιτυχία εἰς πάντα τὰ μαθήματα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μεθ' ὄλην τὴν ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ θέρους ὁ συρμός ἐξακολουθεῖ νὰ εὐνοῖ τὰ ὑψηλὰ περιλάμια, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἀπὸ τινος λαμβάνουσι ὀγκωδεστέρας διαστάσεις. Ἰδίως κατ' αὐτὰς ἐπενοήθη εἶδος τι περιτραχήλου μὲ μακρὰ πρὸς τὰ ἔμπροσ ἄκρα, κατασκευαζόμενον ἢ ἐκ πολυτύχων τριχάπτων, ἢ ἐκ σουρωτοῦ τουλλοῦ ἢ γάζης, ἢ ἐκ κρηπίου ἰνδικοῦ ἢ σιτικοῦ. Εἶναι ἐν εἶδος θερικοῦ μ. π. ο. ἀ. ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν προσκρμόζεται ἐντελῶς περὶ τὸν τραχήλον, ἀλλὰ περιβάλλει αὐτὸν ἀτίως, μὲ χάριν, ἀναπληρῶν τὸ ἐπανωφώριον καὶ προσδίδον εἰς τὴν ὄλην ἐνδυμασίαν πολλὴν χάριν. Πλουτίζει καὶ στολίζει, ἐνθ' αὐτοχρόνως κάπτεϊ ὀλίγον τὰς πολλὰ ἀποτόμους τοῦ σώματος γραμ-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἄδύνατος διὰ νὰ ἀπαντήσῃ ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἣν ἠσπίασθη εὐλαδῶς ἔπειτα ἐπροχώσασεν πρὸς τὴν θύραν Ἡ Ἐστελλά τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ. Ὅταν ἐρέθησαν μόνον εἰς τὸν διάδρομον ἐστάθησαν παρατηροῦντες ἀλλήλους. Κύριε, εἶπεν ἡ Ἐστελλά, δὲν πιστεύω ὅτι ἡ γνώμη σας ὡς πρὸς ἐμὲ ἠλλάξεν ἔνδρα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃτε τὴν θεάν μου, δεικνύετε σήμερον πρὸς ἐμὲ καλὰ αἰσθήματα, ἅτινα δὲν δοκιμάζετε, σὰς εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν καὶ ἐστὶ βέβαιον ὅτι δὲν θὰ παραγνωρίσω αὐτὰ.

Κυρία, εἶπεν ὁ Θεόδωρος, προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ σταθερὰν τὴν φωνὴν του, ἡ κ. Μονκλάρ εἶδε μετὰ ἐπιθυμίαν νὰ εἴρῃ ἐν ἐμοὶ φίλον ἀληθῆ. Ἐργομαὶ λοιπὸν, σὰς βεβαίως, ὡς τοιοῦτος καὶ μεθ' ὄλης τῆς εὐκαιρίας, Ἐγκαλιώσεν ἐκείνη τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ἔμεναν ἀκίνητοι καὶ οἱ δύο, τὴν ψυχὴν πλήρη μελαγχολίας, τὸ στόμα πλήρες φράσεων μὴ ἐξερχομένων αὐτοῦ. Ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ μὲν ὡς ἐξέκλιπτο σταθερῶς ὁ εἰς τὸν ἄλλον μὲ θυμὸν ἰσοδυναμοῦντα μὲ μίσος, πόσα πράγματα δὲν θὰ ἔλεγον; Ἡ ἀποστροφή αὐτὴ τοῦς ἠμποδίζε νὰ ἀρθρώσω λέξιν.

Τέλος ὁ Θεόδωρος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χαρτοφυλάκιον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀργυροῦ δοθῆν αὐτῷ καὶ τείνον πρὸς τὴν Ἐστελλάν.

Ἐπρεπε πρὸ πολλοῦ, τῆ εἶπεν, νὰ σὰς δώσω αὐτό... σύγγνωτε διότι ἐδράβονα. Τὰ χαρτὰ ταῦτα εἶναι τὰ τελευταῖα, ἅτινα ὁ Ραυμόνδος ἤγγισε.

Τὰ ἔλαβε ἐκείνη μὲ στερεὰν γείρα. ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῶν καὶ ἔπειτα ἠρώτησεν: Εἶναι ὅλα; καὶ τοῦ τὰ ἐπανεῖθε. . .

Ἐκείνος ἔσχε πρὸς στιγμὴν κίνημα ἐντροπίας πρὸ τοῦ τιμοῦ ἐκείνου βλέμματος, τῆς πικρῆς ἐκείνης καὶ ὑπερηφάνου θλίψεως καὶ μικροῦ δεινὸν νὰ τῆ παρομοίωσιν τὸν φακέλλον. Ἄλλ' ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τοῦ ἀνακρίτου εἰπόντος αὐτῷ. «Κρατῆσατε τὸν φακέλλον. Πολλὸ πιθανὸν μίαν ἡμέραν ἢ ἐπιστολὴ νὰ ἔλθῃ μόνη τῆς νὰ ἐμὸς ἐκεῖ μέσα». Ἐπανεῖθε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον καὶ μετὰ τινος διαταγῆς, εἶπεν.

μάς, εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ ἰσχυαὶ καὶ αἱ εὐσαρκοὶ νὰ παρίστανται μὲ σῶμα κανονικώτερον, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ μὲ ἔνδυμα πλουσιώτερον.

Τὰ πρακτικώτερα καὶ τὰ πλέον κομψώτερα εἶναι ἀναντιρρήτως τὰ ἐκ μελανοῦ τουλλοῦ καὶ ἐκ μελανοῦ τριχάπτου ἢ καὶ ἐκ μαύρης γάζης. Μὲ μακρὰ ἄκρα πρὸς τὰ ἔμπροσ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τουλλοῦ πάντοτε πτυχωτά, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποτελοῦν τὸν κυρίως νεωτερισμὸν τοῦ συρμοῦ. Τὰ ἄκρα αὐτὰ δὲν υπερβαίνουν τὴν μέσην, ἀποτελούμενα ἢ ἐκ λοβοῦ φαλμαπαλά ἢ ἐκ πτυχωτοῦ τοιοῦτου, ἀναδιπλούμενα ἀνωσως ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ συγκρατούμενα εἶτε διὰ κόμβου κρημοειδοῦς ἐκ ταινίας, εἶτε ἐκ τοιοῦτου ἐκ τοῦ αὐτοῦ τουλλοῦ.

Τὸ περιλάμιον τοῦτο τὸ ὁποῖον διὰ νεανίδας γίνεται καὶ ἐκ λευκοῦ τουλλοῦ ἢ μουσελίνης καὶ τριχάπτων, ὅτε καὶ προσλαμβάνει σχῆμα ἐκ τῶν ὕπασθεν πελερίνας καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆς ἐπιόμιον, συγκρατεῖται ἐπὶ τοῦ περιχορμίου δι' ὠραίων μικρῶν καρφίδων ἢ διὰ μικροῦ κοσμημάτου. Μικρὰ ὀρπη ἐκ χρωματιστῶν λίθων, μονόγραμμα ἐκ μετάλλου ἐπιεξηραμένου, ἐν γένει μικρὸν τι καὶ λεπτόν κομψοτέχνημα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν ἀλλὰ νὰ δύναται νὰ παρατηρηθῇ χωρὶς οὔτε νὰ κουράξῃ, οὔτε νὰ φαίνεται τεθὲν ἐκεῖ δι' ἐπιδείξει χρησιμεῖ πολλὰς πρὸς συγκράτησιν.

Τὰ διὰ τοῦς καυστικούς αὐτοῦς μῆνας ὑράσματα διὰ φορέματα εἶναι ἡ λιναὶ ἢ πικῆ, ἢ βατίστα. Τὰ πικῆ εἶναι τὰ νεώτερα, ἀλλ' ὄχι τὰ θερμὰ καὶ χυνοδοτὰ ἔσθθεν τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ἀλλ' ὑράσματα ἐλαφρὰ, φρέσκα, ὠραία, πλυόμενα καὶ σιδηρονόμηνα εὐκόλως. Ἄλλ' ἵνα κατορθώσῃται τὸ πλύσιμον καὶ τὸ σιδηρωμα ἀνάγκη τὸ φόρεμα νὰ κατασκευάζεται ἀναλόγως, χωρὶς πολλὰς πτυχώσεις καὶ συσσάλλδας, αἱ ὁποῖαι σιδηροῦμαι γάνων πολλὸ ἐκ τῆς ἀρχικῆς χάριτος των.

Ἄλλ' οὔτε τὸ φόρεμα πρέπει νὰ φοδράεται, ὡς τὰ μάλλινα ἢ τὰ ἐξ ἄλλων ὑφασμάτων, διότι τὸ σιδηρωμα ἀποβαίνει καὶ πάλιν προβληματικόν.

Φιλόκαλος.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀθήναιον. Συγκεντρώνει καθ' ἑκάστην ἔσπεραν πολλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον. Ἰδίᾳ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα κατὰ τὴν ἐπανειλημμένως δοθεῖσαν παράστασιν τοῦ νέου ἔργου «Pas de quatre» τοῦ κ. Καλαποθάκη, πολὺ καὶ ἐκλεκτός κόσμος συνηθροίζετο εἰς τὸ «Ἀθηναῖον», χειροκροτοῦν τὰς εὐφυεῖς σκηνὰς καὶ τὴν ἀρίστην τῶν ἠθοποιῶν ἐκτέλεσιν. Ἰδίᾳ ἡ κ. Μελοπούλη Κωνσταντινοπούλου καὶ ἡ δις Κοτοπούλη εἶναι αἱ ἀληθεῖς τῶ «Ἀθηναῖου» ἠρωίδες, χειροκροτούμεναι ἐπανειλημμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Sandwiches. Δύο φέται ἄρτου περιέχουσαι ἐν τῷ μέσῳ κρέας καὶ ἰδοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄνω τίτλου ὑποδεικνυόμενον. Ἰδοῦ καὶ πῶς διακαιολογεῖται ὁ τίτλος οὗτος. Ἀγγλος ζέντελμαν τοῦ τελευταίου αἰῶ-

νος ἦτο παίκτης εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐλησμένοι καὶ αὐτὴν τὴν τροφήν καὶ τὸν ὕπνον. Ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος τούτου Sandwich εὐρίσκειτο εἰς μεγίστην ἀταξίαν ἕνεκα τοῦ ἀκανονίστου τῶν γευμάτων. Ἡ σύζυγος του τέλος ἀπεφάσισε νὰ κανονίσῃ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ, ἀδιαφοροῦσα ἂν ὁ σύζυγός της ἦτο παρῶν ἢ ὄχι. Διέταξε δὲ νὰ τίθηται ἐντὸς τῆς ἀμάξης του κἀνίστρον περιέχον ἄρτον καὶ κρέας κομμέσιν εἰς φέτας, ὥστε ἐὰν δὲν ἀπῆρχετο τοῦ χαρτοποιαγίου νὰ δύναται τοὺλάχιστον νὰ καταπραύνη τὴν πείναν του. Ἡ πρακτικὴ αὕτη διεδοθη παντοῦ καὶ σήμερον φέρει τὸ ὄνομα τοῦ παίκτη, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἐπενοήθη τὸ Sandwich.

Διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς κλειδοκουμβάλου μεταχειρίζονται 48 διάφορα ὕλικα θέτοντα εἰς ἐνέργειαν 16 ὥρας καὶ 45 διαφόρους τέχνας.

Κατὰ τὸν κινεζικὸν νόμον ἡ φλυαρία τῆς γυναικὸς εἶναι ἀφορμὴ διαζυγίου.

Ὁ Σουλτάνος Ἰδρουσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μέγα κατὰστημα φιλοξενῶν ὅλους τοὺς γέροντας ἄνευ ἀσύλου. . . ἄνευ διακρίσεως ἐθνικότητος καὶ θρησκευάτου. Πρὸς τοῦτο ὠκοδομήθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φιλοφρονισμοῦ τούτου ἰδρύματος, ἐν τζαμίῳ, μία ἐκκλησία καὶ μία συναγωγή, ἔχουσαι καὶ ἅνὰ ἕνα ἱερέα. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ καὶ ἀξιοσημείωτος διὰ χώραν θεωρουμένην ὡς φανατικὴν θρησκευτικῶς.

Ἐν Καλιφορνίᾳ ἡ Κόμησσα Πόλμα ἔλαβε πρώτην δίπλωμα πλοιάργου εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Διοικεῖ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν θαλαμηγὸν μεγίστην καὶ ἰδιοκτήτην.

Ἐτέραις κυρία Καρνετὶ ἑκατομμυριοῦχος ἠτήσατο παρὰ τῆς Ναυτικῆς Λέσχης τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ ἀναρτήσῃ τὴν σημαίαν τῆς Λέσχης. Ἐκαμε δὲ διάφορα ταξείδια ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ.

Μία δεσποινὶς Ἄννα Δένμουρ εἰσηγήθη ὡς ναυτοπαῖς εἰς πλοῖον τι ἐν Βοστώνῃ, ἀνεγνωρίσθη δὲ τὸ φύλός της μετὰ καιρὸν.

Μία βερολίνεος ἐφημερίδα εἶδε τὰ ὀνόματα 25 Γερμανίδων ὑπηρέτουσῶν ἐντὸς πλοίων καὶ εἰς ἔργα μέχρι τοῦδε μόνον εἰς ἄνδρας δυνατά.

ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Δὲν πρέπει νὰ φέρωμεν ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα τρίζουσι εἰσέρ-

χόμεναι εἰς δωμάτιον ἀσθενοῦς, διότι αἱ αἰσθήσεις τῶν ἀσθενῶν εἶναι πολὺ εὐαίσθητοι καὶ ὁ θόρυβος ταραττεῖ αὐτοῦς.

Νὰ μὴ ἐρωτώμεν συχνὰ αὐτοῦς, ἐὰν εἶναι καλῶς τοποθετημένοι, διότι καὶ τοῦτο τοῦς ταραττεῖ. Ἡ παρ' ἡμῶν φαινόμενη κακὴ θέσις ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦς, αὐτὸν ἀνακαίει καὶ τὸν ἀνακουφίζει, καὶ ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος του ὁ τὸσον ἐπανορθωτικὸς ταραττεται ἐκ τούτου.

Καλὴ νοσοκόμος, δρᾶττεται τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς κάθεται ἢ κινεῖται διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ προσκεφάλαια ἢ τὰς σινδόνδας.

Νὰ μὴ ἀφίνωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀσθενοῦς ἀντικείμενον τι λάμπον ἢ κηρὸν. Ἄς τοποθετώμεν αὐτὰ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πάσχοντος.

Ἐὰν τὸ πῦρ πρέπη νὰ διατηρῆται καὶ τὴν νύκτα, ἡ τελευταία ἐκ τῶν ἐργασίω μας ἂς εἶναι ἡ διευθέσις αὐτοῦ, ὅπως μὴ τὴν νύκτα ταρασσώμεν αὐτόν. Ἄς μὴ μεταχειρίζωμεθα δὲ πρὸς τοῦτο σιδηρὰ ἐργαλεῖα, ἀλλὰ ξύλινα.

Τὰ φάρμακα προσφέρομεν πάντοτε εἰς καθαρὸν καὶ εὐμορφον ποτήριον, ὅπως μὴ ἀηδιάξῃ ὁ ἀσθενὴς.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δύο πράγματα δὲν πρέπει νὰ πίνουν τὰ παιδιὰ: κερὲν καὶ τέιον. Εἶναι ταῦτα διὰ τὰ μικρὰ δύο πραγματικὰ δηλητήρια. Καὶ ὅμως τὰ πλεῖστα πίνουν, καὶ βεβαίως ἀφοῦ οἱ γονεῖς αὐτῶν ποιοῦνται χρῆσιν τούτων.

Δίδουσι εἰς αὐτὰ κατ' ἀρχὴν μικρὰν δόσιν τεῖου μετὰ ζαχαρώς καὶ γάλακτος, καὶ αὐξάνουσι τὴν δόσιν ταύτην, μέχρις οὗ τὰ παιδιὰ συνειθίσουσι νὰ τὸ λαμβάνουσι ὡς πρῶγευμα, ὡς οἱ μεγάλοι. Τὸ γάλα, τὸ ὕδωρ, οἱ καρποὶ εἶναι προτιμότερα διὰ τὰ μικρὰ, ὡς μὴ ἐξερεθίζοντα τὸν οὐρανίσκον, καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα αὐτῶν. Ὁ καφὲς καὶ τὸ τέιον ἐκτὸς τούτου ἀλλοιοῦν τὴν ἐνέργειαν τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Ἐὰν παρὰ τοὺς ἐφήβοις τὰ ποτὰ ταῦτα ἐπενουργοῦν ἐπὶ τῆς καρδίης, καὶ ἐπιτῆς ἀγρυπνίας, πόσον ἐπιβλαβέστερα θὰ εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ.

ΚΥΡΙΑ ἔχουσα ἀρίστα συστάσεις ζητεῖ θέσιν ἐπιμελητοῦς ἢ οἰκονόμου εἰς τι Σχολεῖον ἢ καὶ εἰς καλὴν τινα οἰκογένειαν. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

κίνηθ ἐπαναβλέπων τὰ δωμάτια ἐκεῖνα, ἐν οἷς πρὸ τινος ἔτι ἀντήχει ὁ θόρυβος τῶν κεκλιμένων, καὶ οἱ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας. Ἀκουσίως καὶ δίχως νὰ σκεφθῇ, εἰσέδουσαν εἰς τὴν κερὴν αἴθουσαν ἔνθα τὸ τελευταῖον εἶδε τὸν Ραυμόνον καὶ ἐκείθεν ἐπανήλθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου εἶχεν ἴδει τὴν Ἐστελλάν ὄμιλοῦσαν μετὰ τῶν φίλων της. Ἐκεῖ ὅπου τὴν θέσισεν ἐν τῇ νυμφικῇ τῆς περιβολῇ, τὴν εἶδε τώρα προχωροῦσαν πρὸς αὐτὸν μελανὰ ἐνδεδυμένη. Εἶχε σκεδὸν μεγαλυθῆ, καὶ τὸ σῶμα λεπτυνθὲν ὑπὸ τῆς θλίψεως προσέδιδε εἰς αὐτὴν ἰδιότυπὸν τινα χάριν.

Σύγγνωτε, τῆ εἶπε, γυῶσον πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθη νὰ μὴ ἐπανιδῶ τὸ μέρος ἔνθα τελευταῖον εἶδον τὸν Βωράνδ.

Ἡ Ἐστελλά τὸν παρετήρησεν ἀσκαρῶμακτι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των συντηθήσαν. Ὁ Βοenoist ἐνόησε τότε ὅτι ἔκτοτε δὲν θὰ ἤδύνατο εἰς τὸ μέλλον νὰ τὴν ὑποπτεθῆ, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον.

Ἐντροπή, συνοδευομένη μὲ τύψιν, διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ Βοenoist. Ἐχαμηλώσε τοὺς ὀφθαλμούς ἀνίκανος νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ ἠκολούθησεν εὐπειθῶς τὴν κυρίαν Βωράνδ εἰς μικρὰν αἴθουσαν πλησίον τοῦ θερμοκηπίου.

Ἡ θεὰ μου ἀσθενεῖ καὶ σὰς ζητεῖ σύγγνωμην. Ἄλλως σὰς ἐξήγγισε γῆρας ἐξ ἡμέρας ἀπὸ σᾶς. Τὸ κακὸν εἶναι ἀθεράπευτον νομίζω. . . ἐν τούτοις, ἐὰν δύνασθε νὰ ἐπιτύχητέ τι, ὅπως ἡσυχάζῃ ἡ θεὰ μου πρέπει νὰ τὸ ἐπιχειρήσητε μὲ πάσαν θυσίαν. . . ἀλλὰ μόνον πρὸς ἡσυχίαν τῆς εὐγενεῦς αὐτῆς γυναικὸς.

Μόνον; ἠρώτησε ὁ Βοenoist, θελχθεὶς ἐκ τῆς ὑποταγῆς ταύτης, ἡς ἠννόσει τὴν κεραιμένην ἔνοιαν.

Ἐκείνη ὕψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλήν. Ἐγώ; εἶπε μετὰ γλυκύτητος δὲν ἐλπίζω καὶ δὲν περιμένω τίποτε. Διατὶ νὰ ἐνασχοληθῶ διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἡ θεὰ μου μ' ἀγαπᾷ καὶ μ' ἐκτιμᾷ: τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ.

Ὁ Θεόδωρος ἐπήγγισεν τὴν καρδίαν, καὶ ἡ πληγὴ του αὐτῆ τῷ ἐπροξένησε τὴσιν θλίψιν. . . Κυρία, εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἐσταματήσας: πῶς νὰ ζητήσῃ σύγγνωμην ἀπὸ τῆς γυναικῆς αὐτῆς, ἣν καὶ αὐτὸς τόσον σοβαρῶς εἶχεν ἄλλοτε ὑποπτεθῆ. Ἡ Ἐστελλά ἐπερίμενε.

Κυρία, ἐπανεῖθε μετὰ τινος προσπαθείας, ἐνωσὸ καὶ θαυμάζω τὴν πρὸς τὴν κυρίαν Μονκλάρ ἀφοσίωσιν σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει μόνον αὐτὰ τὴν θεάν σας νὰ γείνη τοῦτο, πρέπει καὶ διὰ σᾶς. . .

Ὁ ἐγώ. . . εἶπεν ἡ Ἐστελλά μετ' εὐχαριστίας: ἐὰν θὰ ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ χάσω τὴν θεάν μου, τί θὰ μ' ἐμελλε διὰ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου;

Ἐν τούτοις ζῆ τις ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ γειρεν ἐκείνη ἀρνητικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅ ἀπάγω μακρὰν εἰς ἐπαρχίαν

ἀτημον νὰ ζήσω, καὶ ἐκεῖ θὰ προσπαθῶσω ὅσω τὸ δυνατόν ὠφέλιμος νὰ φανῶ: θὰ ἀφήσω τὸ ὄνομα ὅπου μοὶ ἔφερε τόσας θλίψεις καὶ θὰ ἀναλάβω τὸ τῆς μητρὸς; μου. Δεσποινὶς Βρουέ. . . θὰ λέγουσι καὶ δι' ἐμὲ ὡς δ' ἄ τῶσας ἄλλας ὅτι εἶμαι γενεοκοφῆρη καὶ θὰ εἶναι ἡ μόνη ἀβλαβὴς κατηγορία ἣν θὰ μοὶ προσάπτουσι. Ταῦτα λέγουσα, ἐγέλασεν ἐλαφρῶς, ἐνθ' ἐκείνησ τὴν ἤκουεν ἔσταυθος.

Καὶ ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι σὰς ἀγαποῦν; ἠρώτησεν αἰσθανόμενος καὶ ὁ Βοenoist, τὸ ποιεῖται τῆς φράσεως, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

Τὸν παρετήρησε βλάβως ἐκπλαττομένη. . .

Ἄλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷ κανεὶς. . . Αἱ αἰαί μου ὡς νεανίδες δὲν ὑφίστανται πλέον δι' ἐμὲ. . . ἔπειτα μὲ τὰ χρήματα δὲν δύναμαι ν' ἀποκτήσω φίλους πανταχοῦ;

Ὁ Θεόδωρος ἐσιώπηα ζητῶν τρόπον κατάλληλον ἵνα ἀπακλύψῃ τὴν σκέψιν του. Ἡ δὲ Ἐστελλά τὸν παρετήρησε μετὰ κρυφίας εὐχαριστίας: νὰ βλέπῃ τεταχομένον πρὸ αὐτῆς τὸν πρώην ἐχθρόν της, ἦτο δι' αὐτὴν εὐχαρίστησις, ἣν ἀπελάμβανε μουσικῶς, κατόπιν τούτων πικρίας.

Ἐἴθε τὸσον νέα, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπογοητευμένη, εἶπε τέλος.

Ὅχι σὰς εἶμαι ἀπειρώς εὐγνώμων, κύριε, ἐὰν δυνήθητε νὰ πράξητέ τι πρὸς ἡσυχίαν τῆς θείας μου.

Ἐσκέψθη ὅτι δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ διοργανώσωμεν μικρὰν τινα συνωμοσίαν ἵνα τὴν παρηγορήσωμεν. . . Τὸ πένθος μας καὶ ἡ ἕγεια της θὰ τὴν κρατήσουσι μακρὰν τοῦ κόσμου τὸν χειμῶνα τούτου. Σὺ εἰ μόνος θὰ ἦσθε τὸ μέσον δι' οὗ θὰ συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν ἐκτὸς. . . Δὲν δύνασθε, νὰ τῆ εἴπητε ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἠλλαξῇ περὶ ἐμοῦ καὶ ὅτι δὲν ὀμιλοῦν πλέον διὰ τὴν δυστυχῆ ἱστορίαν μου; τοῦτο θὰ εἶναι καὶ ἀληθὴς ἄλλως τε καθόσον ὁ κόσμος δὲν ἐνασχολεῖται πάντοτε μικρῶν διὰ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα. Αἱ περιστάσεις δι' ἐμὲ ὑπῆρξαν ὄλως ἔκτακτοι διὰ νὰ γίνηται λόγος ἐπὶ μακρόν. Θέλητε νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὸ ἀληθῶς εὐεργετικόν τοῦτο ἔργον, διότι ἡ ἐξάρητος αὐτῆ γυνὴ δὲν εἶναι ἀξία τῆς τιμωρίας ταύτης.

Καὶ σὺς ὄχι ὀλιγώτερον, κύριε, εἶπεν ὁ Βοenoist ἐγερόμενος. Ἡ Ἐστελλά ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν της τὴν ἐκ τῶν λόγων τούτων προσηνέθησαν.

Ἐγώ, εἶπεν διὰ φωνῆς συγκινημένης, σὰς εἶπον ὅτι ὀλίγον ἐνδιαφέρει. . .

Ἐνδιὰφέρει πολλὸ ἐκείνον, ὅστις σὰς σέβεται ἀπεκρίθη ὑποκλιόμενος, ἐνῶ ἐκείνη ἠγέρθη καὶ ἠδυναμένη ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ προσέρῃ λέξιν. Κύριε, εἶπε, μὲ τόσῳ χαμηλῇ φωνῇ, ὥστε ἐδέησε νὰ κλινή τὴν κεφα-

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

— Θέλετε τὰ ἀργυρᾶ σκεύη σας νὰ ἐπανακτίσουν τὴν λαμπρότητα των ; Θέσατε αὐτὰ ὀλόκληρον τὴν πρωίαν ἢ καθ' ὄλην τὴν μεσημεριανὴν εἰς ὕδωρ μεμιγμένον μὲ βούρακα. Μία φούκα βούρακος καὶ ὀλίγος σάπων εἰς θερμὸν ὕδωρ ἀρκούν. Ἄφου τὰ ἐκβάλλετε ἐκεῖθεν, ρίψτετε ἐπ' αὐτῶν σαποῦν νάβαν, ἐκπλύνετε μὲ καθαρὸν ὕδωρ καὶ σπογγίζετε μὲ μαλακὸν πανίον.

— Τὰ ἐξωγραφημένα χαρτῖα καθαρίζονται ἐντελῶς διὰ ψύχας ψωμίου ξηρᾶς μίξ ἐξομαδῶς.

— Αἱ κηλίδες ἐξ ἐλαίου καθαρίζονται διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς πίπας ψιλοτριμμένου καὶ μεμιγμένου μὲ ὀλίγον ὕδωρ.

— Διὰ νὰ προφυλαχθῇ τὸ πάτωμα ἀπὸ τὰ ἔντομα, καλὸν θὰ ἦτο νὰ πλύνεται πρὶν τεθῆ ὁ τάπηξ διὰ τερεδινθίνης.

— Ὁ ἰχθύς ἐκλεπίζεται εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον, ἂν ἐπὶ ἓν λεπτόν τὸν βουτήσωμεν εἰς ζέον ὕδωρ.

— Ὁ χαλκὸς καθαρίζεται διὰ θερμοῦ ὕδατος, ἀφου τὸν τρίψετε κατόπιν διὰ μαλακοῦ πανίου βεβρεγμένου εἰς ζωμὸν λεμονίου ἔπειτα τὸ ἐκπλύνετε πάλιν μὲ θερμὸν καὶ τὸν ἐπιτρέψετε μὲ λεπτόν δέμαξ.

Τὰ χαλύβδινα μαχαίρια καθαρίζονται διὰ τοῦ ἐξῆς τρέτου : Τὰ τρίβον μὲ ὀλίγον ἔλαιον καὶ τὰ ἀφήνομεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς μέρος ξηρὸν, ἔπειτα μὲ ἄσβεστον ψιλοτριμμένην, μέχρις οὗ πᾶσα κηλὶς ἐξαλειωθῇ. Ἐπειτα τὰ θέτομεν εἰς μέρος ξηρὸν κεκαλυμμένα διὰ φλανέλλας.

Τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου καθαρίζοντα, ἔν εὐθὺς ἅμα τελειώσῃ τὸ γέυμα, σπογγίζωμεν διὰ πανίου ὑγροῦ. Κόνις ἐκ φυλανθράκιον καθαρίζει ἐντελῶς τὰς λαθᾶς τῶν μαχαίρων χωρὶς νὰ τὰς ἀλλοιώσῃ ποσῶς. Ἡ κόνις αὕτη πολὺ λεπτὴ λεπτοτάτη εἶναι ἐπίσης καλὴ διὰ τοὺς ὀδόντας.

Σῦκα κομπόστα. 1α ὀκτὸ σῦκα ὄχι πολὺ καμωμένα 300 δράμια ζάχαρι. Τὰ καθαρίζετε καὶ τὰ βάζετε εἰς τὸν ἀσθῆστην 1)2 ὥρα. Δένετε τὴν ζάχαριν, τῆς ρίψτετε λεμόνι, καὶ ὅταν κρῶσῃ ρίψτετε τὰ σῦκα ἀφ' ἑσπέρας καὶ τὴν ἐπιούσαν τὰ ἀποψήνετε.

Ροδάκινα κομπόστα. 3. ὀκτὸδες κίτρινα ροδάκινα ὄχι πολὺ καμωμένα 1α ὀκτὸ ζάχαρι. Τὰ καθαρίζετε, ἔχετε τὴν ζάχαριν μισοδεμένην καὶ τὰ ρίψτετε μέσα καὶ τὰ μισοψήνετε, σίβετε καὶ μισὸ λεμόνι. Ἐπειτα τὰ βάζετε εἰς τοὺς τενεκέδες καὶ ἀπ' ἐπάνω ρίψτετε τὸ σιρόπι βραστὸ καὶ ἀμέσως τοὺς σφραγίζετε καλῶς. Τὸ σιρόπι νὰ τὰ σκεπάζῃ ἕως τρεῖς δάκτυλα.

Κατὰ τὸ θέρος ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτεῖ τροφῆς δροσιτικᾶς, ἐνῶ κατὰ τὸν χειμῶνα τροφῆς πικραγούσας ζωϊκὴν θερμότητα. Ἐὰν παραβαίνωμεν τὸν κανόνα τοῦτον, τὸ χρώμαί μας χάνεται, ἡ

λὴν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐν πιστεύετε πλέον, οὐ ἐγώ. . . . ἢ ἐξ αἰτίας ἐμοῦ ; . . .

— Κυρία, ἀπεκρίθη καὶ ἐκεῖνος μετὰ φωνῆς πικρομένης, συγχωρήσατέ με, διότι ὑπῆρα τόσο ἀνίκανος . . . ἡ γῆσπον πολὺ τὸν δυστυχῆ φίλον μου.

— Δι' ἀκουσίου κινήματος, τῷ ἔπειτα τὰς δύο χεῖρας ἄ; ἐλάβε καὶ ἔβλησεν εἰς τὰς ἰδικὰς του· ἀπέναντι ἀλλήλων ἰστάμενοι ἐμειδίον, ἡ μὲν Ἐστελλα χίνουσα δάκρυα, ὁ δὲ Θεόδωρος κακῶς συγκατών τὰ ἰδικὰ του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν, ἀναπνεύσασα μετ' ἀνακουφίσεως. Εὐχαριστῶ ἀπέριτος. Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ βίος θὰ μὲ εἶναι ἐλαφρότερος. Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον ἔτι, ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς δὲν ἐξέφραζον τὰ διανοήματά των. Μετ' ὀλίγον ὁ Θεόδωρος τὴν ἀπεχαιρέτη. Θέλετε νὰ ἐπανέλθω, μήπως ἡ θεὰ σας ἔχει ἀνάγκη ἐμοῦ ;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Ἐστελλα. Ἡ κυρία μῆτηρ σας δικαιούται νὰ παραπονεθῇ, διότι κρατοῦμεν τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ πολὺ. Ὡς ἐπανιδώμεν ἀλλήλους μετ' ὀλίγον. . . .

Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἐγκαταλείψις ἐδασίλευον πάντοτε ἐν τῷ μεγάρῳ δὲ Βωρᾶνδ. Ὀλίγοι φίλοι, οὗς ἡ εὐγνωμοσύνη συνέδεεν μετὰ τῆς κ. Μονκλάρ, ἐπεσκέπτοντο τὴν τελευταίαν ταύτην, ἧτις ἐδέχετο αὐτούς, ἐνῶ ἡ Ἐστελλα δὲν ἐδέχετο κανένα.

Ὅθεν ἡ ἐκπληξίς τῆς ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἡμέραν τινὰ ἐξήτησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἡ κ. Πόλρεϋ. Ἡ πρώτη σκέψις τῆς νέας γυναικὸς ὑπῆρξε νὰ μὴ τὴν δεχθῇ. Ἡ παρατεταμένη καὶ ἀδικαιολόγητος σιωπὴ τῆς συνέβαλεν εἰς τοῦτο· ἀλλὰ ταχέως μετέβαλε γνώμην καὶ διέταξε νὰ εἰσαγάγουν τὴν κυρίαν, ἧτις, ἄς ὁμολογήσωμεν τὴν ἀληθειαν, δὲν ἤλπιζε νὰ εὕρῃ οἰκάδε τὰς κυρίας.

Ἐἰσήλθε λοιπὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς ὅπου ἡ Ἐστελλα τὰς ἐδέχθη.

— Ἀγαπητὴ μου, τῇ εἶπε μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις, ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ σοὶ ἦτο δυσάρεστον νὰ μάθῃς τὴν χαρμύζιον εἰδήσιν ἧτις πληροὶ τὴν οἰκίαν μας. Αἱ δύο φίλαι σου, αἱ δύο σύντροφοι τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας ἐμνηστεύθησαν μὲ δύο εὐγενεῖς νέους ἐκ τῶν φίλων μας· ὁ εἰς εἶναι ἀγρονόμος, ὁ ἕτερος ὑπολογιστὸς τοῦ δεκατοῦ συντάγματος τῶν οὐσσάρων· αἱ δύο θυγατέρες μου εἶναι εὐχαριστημένα, οἱ δύο μέλλοντες γαμβροὶ μου κατεργητευμένοι, καὶ οἱ γάμοι θὰ τελεσθῶν τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

— Σὰς συγχαρῶ εὐλικρινῶς, εἶπεν ἡ Ἐστελλα παρατηροῦσα τὰς δύο παιδικὰς τῆς φίλας. Ἐφαίνοντο ἀληθῶς ἠγχαριστημένα διὰ τὴν τύχην των. Ἦσαν φίλαι δι' αὐτὴν ἐλευναῖα; ἐγκατέλειπε πρὸ ἑξ μηνῶν, καὶ ἐνεθυμῆτο ὅτι τὴν μή-

γεῦσις καθίσταται δυσάρεστος· αἰσθανόμεθα ρίγη, φρικιᾶσεις, κεφαλαλγίαν καὶ τὰ τούτοις παρόμοια.

Ἄσκι πάσχουν ἐκ ταραχῶν τοῦ ἥπατος ἢ ἀποφεύγουν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸ θέρος τροφῆς περιεχοῦσας πολλὸν ἄζωτον.

Ἄς μὴ τρώγωμεν ποτὲ ὅταν εἴμεθα κουρασμένοι, ἢ διατελοῦμεν ὑπὸ ἐρεθισμῶν νευρικών, ἵνα ἀποφεύγωμεν ἀφορήτους δυσπεψίας οἱ ἄνδρες σπεύδουν νὰ τρώγουν, ὥστε ἐκ τούτου ἐξηρτᾶτο ἡ ζωὴ των.

Καθαρισμὸς τῶν σπόγγων καὶ τῶν ζωγραφικῶν χρωστήρων. . . Ὁ καλλίτερος τρόπος ὅπως καθαρίζωμεν τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἶναι νὰ τὰ πλύνωμεν εἰς ὕδωρ διυλισμένον καὶ νὰ τ' ἀφίνωμεν κατόπιν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς διάλυσιν σόδας (25 σόδ. καὶ 100 δρ. νερό). Νὰ τὰ πλύνωμεν μετὰ ταῦτα εἰς θερμὸν ὕδωρ καὶ νὰ τ' ἀφίνωμεν κατόπιν ἐντὸς θετικῆς ὀξέος ἀναλελυμένου. Οἱ χρωστῆρες πρέπει νὰ ἐκτίθενται ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς ἄτμῶν ὕδατος.

Τὸ κοινὸς λεγόμενον στραγγάλισμα θεραπεύεται ἂν βρέχωμεν τὸ πληγῶθὲν μέρος ἐπανειλημμένως μὲ ψυχρὸν ὕδωρ· ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ βυθίζωμεν τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς τὸ ὕδωρ τότε τὸ καλύπτωμεν συγχρότατα μὲ βεβρεγμένα πανία.

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Βιτσέντζου γνωρίζει εἰς τὰς πολυπληθεῖς πελατιδᾶς τῆς, ὅτι αὐξήσασα τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργατιδῶν καὶ ἀρχιραπτῶν τῆς ἐκτελεῖ τάξι-στα πᾶσαν παραγγελίαν φορεμάτων καὶ ἐπανοφωρίων ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Βιτσέντζου εἶναι κατώτεροι παντὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἡ εὐσυνειδησία δὲ καὶ ταχύτης μετ' ἧς ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν εἶναι τόσα συστατικὰ αὐξάνοντα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν πολυπληθεῖ πελατείαν τῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΟΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΑ

Ἄνωθεν τοῦ καταστήματος Γκιώρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κεῖται τὸ ἐργοστάσιον γυναικείων πίων τῆς κ. Δαμαλᾶ. Ἐσχάτως τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο ἐπλουτίσθη μὲ νέα ὕλικά, οἱ ἐν αὐτῷ δὲ κατασκευαζόμενοι πῖλοι εἶναι καλλιτεχνικώτατοι. Ἡ κ. Δαμαλᾶ δέχεται καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἄς ἐκτελεῖ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωίμου.

ραν τῶν γάμων τῆς τὴν περιεκύκλωναν, θέτουσαι ἡ μία ἐν ἄνθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἡ ἄλλη ἐν κόμμημα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν δὲ τούτην τρυφερὰν φιλίαν, ἡ πρεσβυτέρα τοὐλάχιστον τὴν ἐξήλευε, διότι ἡ δευτέρα τούτος ἦτο πολὺ ἀφωτισμένη. Καὶ ὅλα ταῦτα παρήλθον ὡς ὕπνιστον.

Λευκὴ τρίχις ὡς αἱ τῆς κ. Μονκλάρ ἀντικατέστησαν τὴν νεώτερη ἐκείνην. Ἡ Ἐστελλα μετὰ τινος προσπαθείας ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰ αἰσθημάτα τῆς ταῦτα. Καὶ . . . ἐστὲ εὐτυχεῖ, φίλαι μου, εἶπεν εἴθε ἡ τύχη νὰ εἶναι εὖνους πρὸς σᾶς, ὅσον δυστυχῆς ὑπάρχει δι' ἄλλους. . . .

— Οἱ γάμοι θὰ γένων τὴν εἰκαστὴν ἐνάτην, εἶπεν ἡ κ. Πόλρεϋ μετ' ἐλαφρᾶς ἀνησυχίας . . . δυστυχῶς τὸ πένθος σας δὲν θὰ σας ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσθε τοὐλάχιστον εἰς τὴν τελετήν;

— Ὁχι, εἶπε ἡ Ἐστελλα, πῶς φοβεῖται νὰ με δεχθῇ. Καὶ ὑψηλοφώνως προτίθηκ'· Δὲν θὰ δυνθῶν ἡ κ. Μονκλάρ ἀσθενεῖ μετὰ ὀκτὸς ἡμέρας ἀμφιδέλλω ἂν θὰ δύνηται νὰ ἐξέρχηται.

— Ἐχετε δικαίον, εἶπεν ἡ κ. Πόλρεϋ προφανῶς ἀνακουσισθεῖσα, ὅσον καὶ ἂν λυπούμεθα πρέπει νὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τὰς περιστάσεις. Μετ' ὀλίγον ἐνῶ ἀπύρογο τὸ ἡμελειότερον τῶν θυγατέρων τῆς ἐστράφη πρὸς τὴν Ἐστελλαν καὶ τῇ εἶπε· Ὡς ἔλθῃς νὰ ἴδῃς βεβαίως τὰ νομικά μου ; Δὲν εἶναι πλοῦσια ὡς τὰ ἰδικὰ σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἄχρημα.

— Ναι εἶπεν ἡ μῆτηρ, δύνασαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν μίαν ὥραν ἢ τὰς δύο ὅτε δὲν θὰ εἶναι κανεῖς.

— Ἦσυλάτετε, ἀπεκρίθη, θὰ φροντίσω νὰ ἔλθω εἰς ὥραν, καθ' ἣν θὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἴμεθα ἐντελῶς μοναί.

— Ἐννοεῖς ὅτι ἐνεκα τοῦ πένθους σου ; εἶπεν ἡ δευτέρα θυγάτηρ, ἧτις ἤρωθρῆσαν ἀκούουσα τὴν μῆτηρα τῆς ὁμιλοῦσαν οὕτω.

— Ἐννόησα, ἀγαπητῇ μου μικρᾶ, εἶπεν ἡ κ. δὲ Βωρᾶνδ κτυπῶσα αὐτὴν φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ οὐ εὐχαριστῶ. Σὰς εὐχαριστῶ ἐπίσης διὰ τὴν καλὴν σας ἐπίσκεψιν.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἡ κ. Πόλρεϋ ἐπέπληξε τὴν θυγάτηρα τῆς, διότι προσεκάλεσε τὴν Ἐστελλαν, ἧτις ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ἐν ὥρᾳ, καθ' ἣν θὰ εὕρισκετο πολλὸς κόσμος ἐν τῇ οἰκίᾳ των.

— Ἀπεκρίθη πολὺ καλᾶ, εἶπεν ἡ Ὀδέττι, ὅταν θὰ ὑπανδρευθῶ ἐγὼ θὰ τὴν ἐπισκεπτόμαι. Ἐκτός ἂν ὁ σύζυγός μου μοὶ τὸ ἀπαγορεύσῃ. Ὑπῆρξε πολὺ καλὴ δι' ἐμὲ ἡ Ἐστελλα, καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω ὅτι ἡ σχέσηίς τῆς θὰ μὲ βλάψῃ.

(ἐκολουθεῖ)